

Η ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΑΛΚΑΝΟΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΖΕΣ ΤΟΥ ΛΕΒΙΑΘΑΝ

Ο Δήμαρχος Στυλίδας έσπασε τις μπάρες του παραλογισμού και έγινε ήρωας. Σοβαρά, είναι το συμφέρον και το χρέος κάθε Έλληνα Δημιουργού να συντρίβει τώρα μπάρες κυριολεκτικές και μεταφορικές παντού και πάντοτε. Το Σύστημα είναι τα δεσμά μας και πρέπει να το διαλύσουμε για να ελευθερωθούμε και για να δημιουργήσουμε. Να σπάσω σήμερα μια ιδεολογική μπάρα στην εξωτερική πολιτική. Η μπάρα αυτή ονομάζεται «Εθνικά Θέματα». Είναι ένα έξοχο δείγμα κουτοπονηριάς του Καθεστώτος. Δένει με το άρθρο μου της προηγούμενης Κυριακής.

Το ΒαλκανοΜικρασιατικό περιφερειακό γεωπολιτικό μας πεδίο, είναι ένα πεδίο διαχρονικά αυξημένης ενότητας και δυναμικής. Έχει την τάση, πραγματοποιούμενη για πολύ μεγάλα ιστορικά διαστήματα, προς ισχυρή συνέργεια και ολοκλήρωση. Το δυναμικό του πεδίο εξακτινώνεται προς την Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη, τον ΠαραΕυξείνιο Βορρά, την ΠεριΚασπία περιοχή, τη Μέση Ανατολή, την Ανατολική Μεσόγειο και περαιτέρω το Ιράν και την Κεντρική Ασία.

Το υψηλό εσωτερικό δυναμικό του ΒαλκανοΜικρασιατικού Γεωπολιτικού Πεδίου επιτείνεται από το ότι κατά τους Νεώτερους Χρόνους συναντώνται εδώ τα δυναμικά τριών ισχυρών παραγόντων διαφορετικού εστιασμού και συσχετισμού ισχύος στον χρόνο αλλά πάντοτε ενεργών:

1) Του Ευρωπαϊκού Πυρήνα (ΑυστροΟυγγρική Αυτοκρατορία, Γερμανία). 2) Της Βόρειας Ευρασιατικής Χερσαίας Μάζας (Ρωσική Αυτοκρατορία, Σοβιετική Ένωση, Ρωσία). Και 3) Μιας Μεγάλης Θαλάσσιας Ηγεμονικής Δύναμης (Αγγλία, ΗΠΑ).

Από τότε που σταθεροποιήθηκε το Ευρωπαϊκό Σύστημα Ισχύος ως Σύστημα Ισορροπίας Δυνάμεων, η γεωπολιτική λογική επέβαλλε τον συντονισμό του ΒαλκανοΜικρασιατικού Πεδίου προς την Ηγετική Θαλάσσια Δύναμη προς ανάσχεση της Καθόδου των Δυνάμεων του Ευρωπαϊκού Κέντρου και της Ευρασιατικής Μάζας προς τη ζώνη των Ελεύθερων Ροών πολιτιστικών και υλικών αγαθών. Η Θαλάσσια Δύναμη είναι πάντοτε εγγύηση ελευθερίας γιατί κρατάει τις ροές του παγκόσμιου συστήματος κατά το δυνατόν ανεμπόδιστες. Η γενικώς ισχύουσα αυτή στρατηγική λογική, επιτάχθηκε μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και ιδίως μετά τον (ψυχρό) Γ'.

Στο διάστημα μετά το 1990, η φυσιογνωμία και το δυναμικό των τριών τεκτονικών γεωπολιτικών πλακών που εφάπτονται στον περιφερειακό χώρο μας έχει αποκρυσταλλωθεί. Το εσωτερικό δυναμικό πεδίο του ΒαλκανοΜικρασιατικού γεωπολιτικού χώρου ευρίσκεται επίσης στη διαδικασία διαρθρωτικής ανακρυστάλλωσης μετά την κατάρρευση του διαιρετικού Παραπετάσματος και τις διεθνείς εξελίξεις αναδόμησης του Παγκόσμιου Συστήματος.

Οι τρεις πλάκες ξεκαθαρίστηκαν. Οι ΗΠΑ είναι η παγκόσμια ηγεμονική δύναμη σε μετεξέλιξη προς «Αυτοκρατορική» εστία της παγκοσμιοποιημένης οικουμένης. Η Γερμανία

γίνεται η ηγεμονική δύναμη μιας ασταθούς ένωσης ανεξάρτητων και κυρίαρχων κρατών με πολλά επίπεδα (Ευρωπαϊκή Ένωση, Ευρωζώνη, ΠολιτικοΣτρατιωτική Συμμαχία με ΝΑΤΟ, διμερή στρατιωτικά σύμφωνα Βρετανίας-Γαλλίας, Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, Ευρωπαϊκή Επιτροπή, κ.λπ. κ.λπ.). Η Ρωσία είναι μια ασταθής χώρα που δεν καταφέρνει να οργανωθεί ορθολογικά ούτε δημοκρατικά ούτε οικονομικά – μια τεράστια μάζα με μικρά χέρια και πόδια και εγκέφαλο. Η Ρωσία εξαρτάται για την ύπαρξή της ως μεγάλης χώρας από την Αμερική – μπορεί εύκολα να έχει την τύχη της Σερβίας, η οποία συρρικνώθηκε σαν συνέπεια των πολιτικών της επικλογών στην επικράτειά της των μέσων του 19ου αιώνα. Το ίδιο εξαρτάται από την Αμερική τόσο η συνοχή της Ευρωπαϊκής Ένωσης όσο και ο συσχετισμός των ισχυρών Κρατών εντός της. Η Ευρωπαϊκή Ένωση μετακυλίστα σε ένα Σύστημα Ισορροπίας Δυνάμεων σαν αυτό που ίσχυε τον 19ο αιώνα, μια Ιερά Συμμαχία των Μεγάλων Δυνάμεων γύρω από την οποία περιστρέφονται οι μικρές χώρες με διαφορετικές αναφορές στις Μεγάλες. Τότε το Σύστημα είχε εγκαθιδρυθεί μετά τη συντριβή μιας από τις Μεγάλες Δυνάμεις (της Αυτοκρατορικής Γαλλίας) στην προσπάθειά της να ηγεμονεύσει του Ευρωπαϊκού Συστήματος. Και τώρα ακριβώς το ίδιο, η Ευρωπαϊκή Ένωση εγκαθιδρύθηκε μετά τη συντριβή του Γ' Γερμανικού Ράιχ. Η ιστορία είναι ανοιχτό γράμμα, αν ξέρεις να το διαβάζεις.

Η Νέα Ιερά Συμμαχία (η Ευρωπαϊκή Ένωση) θα είχε την τύχη της Πρώτης αν κυριαρχούσε η Ευρώπη στο Παγκόσμιο Σύστημα. Τώρα απλώς θα έχει να διαχειριστεί τη συνεχή υποβάθμιση της Ευρώπης στον παγκόσμιο συσχετισμό πολιτικής, στρατιωτικής και οικονομικής ισχύος. Η υποβάθμιση θα εντείνει τη σύγκρουση συμφερόντων μεταξύ των Μεγάλων Ευρωπαϊκών Δυνάμεων και μεταξύ αυτών και των Μικρών, όπως και μεταξύ των μικρών μεταξύ τους. Παραδείγματα πολύ πρόσφατα. Η Γερμανία αναλαμβάνει την οικονομική ηγεμονία της «Ευρώπης». Βρετανία και Γαλλία υπογράφουν Στρατιωτική Συμφωνία για τις Πυρηνικές Δυνάμεις τους. Είναι περιορισμένης πραγματολογικής σημασίας αλλά έχει δυνατό συμβολικό μήνυμα. Ο Πρόεδρος της Γαλλίας τονίζει τη μοναδικότητα του δολαρίου ως διεθνούς αποθεματικού νομίσματος, ενώ η Κίνα τυμπανίζει τη διάθεσή της να στηρίξει το Ευρώ, έχοντας ταυτόχρονα τεράστια ποσά δολαρίων στα αποθεματικά της και αγοράζοντας συνεχώς ομόλογα του Αμερικανικού Κράτους. Η Κίνα απλώς θέλει πρόσβαση στην Ευρωπαϊκή αγορά. Να έχετε αυτές τις αναλογίες υπόψη σας όταν ακούτε τις ανοησίες των πολιτικών μας και των Μέσων Μαζικής Προπαγάνδας του Καθεστώτος της Απαξίας.

Το ίδιο με τα διστάμενα συμφέροντα των μικρών χωρών. Αυτές που η οικονομία τους λειτουργεί καλά ή είναι ιδιαίτερα συμβατή με το γερμανικό μοντέλο, διαμαρτύρονται για «διασώσεις» των αποτυχημένων χωρών. Το πρόβλημα της Ιρλανδίας ήταν τελείως διαφορετικό από το πρόβλημα της Ελλάδας. Η Πορτογαλία, και μετά η Ισπανία, πιέζονται να μπουν στον Μηχανισμό Διάσωσης, για να πεισθούν οι Αγορές ότι θα υπάρξει Γερμανική Πειθαρχία, όχι Ευρωπαϊκή Ισορροπία (δηλαδή αλισβερίσι αμοιβαίων συμβιβασμών), στην Ευρωζώνη.

Ματαιότης Ματαιιοτήτων. Θα επανέλθω στις τελευταίες οικονομικές (μη-) εξελίξεις. Λέω επιγραμματικά. Η Ευρωζώνη θα διαλυθεί. Η Ευρωπαϊκή Ένωση θα μείνει όσο χρειάζεται στην Αμερική, δηλαδή, όσο εξασφαλίζει κάποια σταθεροποίηση στην περιοχή – όλο και λιγότερο. Θα καταντήσει, λόγω αδυναμίας, forum συζητήσεων. Η Γερμανία θα ηγηθεί των δυναμένων και βουλομένων άχρι τινός.

Στο εσωτερικό του ΒαλκανοΜικρασιατικού Πεδίου, η ισχυρή δυναμική του ενεργοποιείται πάλι και εντείνεται προς το maximum επισπευδούσης της Τουρκίας.

Οι χώρες προσανατολίζονται προς τις ΗΠΑ και συντονίζονται στρατηγικά προς αυτήν: Αλβανία, Βουλγαρία, Κόσοβο, Π.Γ.Δ.τ.Μακεδονίας, Ρουμανία. Η Σερβία, με νέο πολιτικό σύστημα και νέα ηγεσία, επίσης συνεργεί πρωτίστως με την Αμερική, όπως φαίνεται και από τα αποκαλυπτόμενα μυστικά και εμπιστευτικά Διπλωματικά Έγγραφα της τελευταίας δεκαετίας.

Κινητήρια δύναμη πίσω από την επιταχυνόμενη ενεργοποίηση της δυναμικής του ΒαλκανοΜικρασιατικού γεωπολιτικού πεδίου είναι το νέο Στρατηγικό Δόγμα της Τουρκίας. Ο Νταβούτογλου έγινε Υπουργός Εξωτερικών λίγο μετά την επίσκεψη του Αμερικανού Προέδρου στην Άγκυρα το 2009. Αυτό που είχα αναλύσει τη δεκαετία του 1990 ως πολυδυναμία του ΒαλκανοΜικρασιατικού Γεωπολιτικού Πεδίου ονομάζεται τώρα Στρατηγικό Βάθος. Η Ηγετική Δύναμη στο πεδίο αυτό μπορεί να χρησιμοποιήσει το αυξημένο δυναμικό του για εκτεταμένες ισχυρές επιρροές στον περιβάλλοντα χώρο κατά τις εξακτινώσεις που προανέφερα. Σε αυτό στηρίζεται ο Τουρκικός ρητός στόχος, φιλόδοξος και ρεαλιστικός ταυτόχρονα: η Τουρκία μεταξύ των 10 ισχυρότερων, και με μεγαλύτερη επιρροή, χωρών του Κόσμου μέχρι το 2020. Συντονίζοντας στρατηγικά το υψηλό δυναμικό του ΒαλκανοΜικρασιατικού γεωπολιτικού πεδίου προς την παγκόσμια ηγεμονική δύναμη μπορεί να το επιτύχει. Αυτή είναι η αντικειμενική πραγματικότητα.

Και η Ελλάδα;

Η Ελλάδα δεν ξέρει από τέτοιες ψυχρές αναλύσεις! Η Ελλάδα είναι υπεράνω! Η Ελλάδα έχει «εθνικά δίκαια», απaráγραπτα και προαιώνια! Δηλαδή φληναφήματα για να διατηρείται το Καθεστώς και να καταστρέφεται η Χώρα.

Συγκρίνετε τα 20 χρόνια 1912-1932 με τα 55, 1954-2009.

Η Μεγάλη Ιδέα του Βενιζέλου είχε πραγματολογική βάση. Οι Νεότουρκοι έκαναν το θεμελιώδες λάθος να συνταχθούν με την Κεντρική Ευρωπαϊκή Δύναμη (Γερμανία) – με τη λάθος πλευρά του γεωστρατηγικού τριγώνου στην περιφέρειά μας. Η παρακμή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας έγινε τότε κατάρρευση. Η Μεγάλη Ιδέα ήταν η (θεωρητική, όπως αποδείχτηκε) ευκαιρία να ηγηθεί η Ελλάδα του γεωπολιτικού μας χώρου συντονίζοντάς το προς τη μεγάλη ναυτική δύναμη, την Αγγλία. Όταν αυτό δεν έγινε, ο Βενιζέλος, λίγα χρόνια μετά μια καταστροφή μεγέθους πολλών αιώνων, μετέστρεψε τη Μεγάλη Ιδέα προς τη νέα πραγματικότητα: ό,τι δεν μπορούμε να κάνουμε μόνοι μας να το κάνουμε με τη νέα Τουρκία. Συνέπεια, η Συνθήκη Φιλίας και Συνεργασίας των δύο χωρών. Αντιστρόφως, το 1954 η Ελλάδα στην ουσία προκαλεί τη διάλυση των τριμερών συμφωνιών Ελλάδας-Τουρκίας-Γιουγκοσλαβίας που συνάφθηκαν υπό την αιγίδα των ΗΠΑ. Εκτοτε εξελίσσεται η υποβάθμιση της πολιτικής, στρατιωτικής και στρατηγικής σημασίας και ρόλου της χώρας. Την υποβάθμιση αυτή την έχω περιγράψει από διάφορες γωνίες σε πολλές αναλύσεις. Είναι καταφανέστατη στο Κυπριακό, το οποίο χρησιμοποιήθηκε σαν αιχμή και πρόφαση για την ολέθρια αλλαγή του Στρατηγικού Δογματος το 1954. Από ζήτημα Ενωσης έχουμε φθάσει με διαδοχικά βήματα σε θέμα διχοτόμησης ή συνομοσπονδίας κρατών.

Η πολιτική ηγεσία του Καθεστώτος επιδίδεται σε λεονταρισμούς θεατρικούς και ρητορικούς. Επί της ουσίας η Τουρκία δεν δέχεται το δίλημμα «Ευρωπαϊκή Ένωση ή Κύπρος». Με την υψηλή πολιτική που ακολουθεί τώρα και την δύναμη που έχει δεν χρειάζεται να το δεχθεί. Η «Ευρώπη» θα υποχρεωθεί να ενσωματώσει την Τουρκία στο Ευρωπαϊκό Σύστημα σε κάποια στιγμή τώρα όπως και στα μέσα του 19ου αιώνα κατά τον Κριμαϊκό Πόλεμο. Η Γερμανία δεν το θέλει, γιατί μια τέτοια εξέλιξη θα ανατρέψει τους υπάρχοντες συσχετισμούς στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Αλλά δεν θα μπορέσει να επιβάλλει την

βούλησή της, εκτός αν εν τω μεταξύ έχει διαλυθεί και η Ευρωπαϊκή Ένωση.

Στο Leviathan της άνοιας και της προπαγάνδας μιλάνε όμως για Άξονα Γερμανίας – Ελλάδας – Κύπρου – Ισραήλ – Κατάρ! «Με τον νού πλουταίνει η (μωρή) κόρη με τον ύπνο η ακαμάτρα»! Αυτό το φληνάφημα μοιάζει με τον Άξονα Ρωσσίας – Βουλγαρία – Ελλάδας και τον περιβόητο αγωγό Μπουργκάς – Αλεξανδρούπολης! Κάθε Κυβέρνηση του καθεστώτος έχει τις δικές της ονειροφантаσιές.

Αντ' αυτών των ανοησιών προσέξτε δύο ιστορικά γεγονότα.

Πρώτον: η Κύπρος δόθηκε για διοικητική κατοχή στην Βρετανία από την Οθωμανική Αυτοκρατορία με την μυστική Σύμβαση της Κύπρου (4/6/1878) με σκοπό αφ' ενός την στρατιωτική βοήθεια της Αγγλίας κατά Ρωσικής καθόδου και αφ' ετέρου την άσκηση όλης της Αγγλικής επιρροής για την αλλαγή της (βαρύτατης για την Τουρκία) Συνθήκης του Αγίου Στεφάνου μετά την ήττα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στον ΡωσοΤουρκικό Πόλεμο του 1877-8. (Τελείως νέα συνθήκη υπεγράφη στο Συνεδριο του Βερολίνου (Ιούλιος 1878)).

Δεύτερον: ο συντονισμός μια φορά της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας (υπό τους Νεότουρκους στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο) με τη Γερμανία προκάλεσε τη διάλυσή της.

Και προσέξτε επίσης μια δήλωση του Νταβούτογλου: η Τουρκία θα είχε στρατηγικά συμφέροντα και λόγο στη Κύπρο ακόμη κι αν δεν υπήρχε ούτε ένας Τούρκος κάτοικος στο νησί.

Η στρατηγική είναι πολύ σπουδαία υπόθεση για να την διαχειρίζονται οι τυχάρπαστοι της Ηγετικής μας Αναξιοκρατίας. Συνέπεια η στρατηγική εκμηδένιση της χώρας.

[Δημοσιεύθηκε στην "ΕΞΠΡΕΣ"]